

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/161/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7110219195
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Sopková Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7110219195.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci žalobcu J. M., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v V., F. X, právne zastúpeného R.. T. R., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v V., F. X, proti žalovanej U. M., nar. X.X.XXXX, bývajúcej vo U. N. X, V., v konaní o zaplatenie 1.420,06 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 15. februára 2012 č.k. 11C 216/2010-44 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 15. februára 2012 č.k. 11C 216/2010-44 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.420,06 eur, ako aj trovy konania vo výške 23,85 eur a trovy právneho zastúpenia k rukám právneho zástupcu žalobcu vo výške 321,16 eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Na zdôvodnenie svojho rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobca sa domáhal zaplatenia nákladov za byt, spojených s jeho užívaním a udržiavaním, nakoľko od rozvodu manželstva (rozsudkom Okresného súdu Košice I z 3. júna 2005, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. júla 2005) až do jeho vyporiadania, t.j. do 9.apríla 2010, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok súdu o vyporiadaní BSM, uhrádzal tieto náklady sám.

Súd prvého stupňa zistil, že žalovaná sa v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 40C 10/2007 domáhala ako žalobkyňa vyporiadania BSM, pričom vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom zo 4. februára 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 9.apríla 2010. Súd vyporiadal BSM účastníkov tak, že byt patriaci do BSM určil do výlučného vlastníctva žalobcu J. M., ako aj všetky hnutelne veci. Zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanej titulom vyporiadania BSM sumu 13.277,57 eur, pričom vychádzal z návrhu žalovanej, ktorá žiadala finančné vyporiadanie v tejto sume. Žalovaná sa z predmetného bytu odsťahovala v lete roku 2004.

Náklady za uvedené obdobie, t.j. od leta 2004 do právoplatnosti rozsudku o vyporiadaní BSM, uhrádzal žalobca sám, pričom uvedená suma pozostáva z daní z nehnuteľností, ktorú zaplatil 12.5.2010 po 17,75 eur za 4 roky spätne 2007, 2008, 2009 a 2010, splátky za byt, hodnota ktorého bola 16.000,-eur, zoznam evidovaných úhrad, dňa 11.10.2006 zaplatil zostatok kúpnej ceny za byt vo výške 2.710,-Sk, polovičná suma do fondu opráv za obdobie jún 2004 až apríl 2010, spolu 1.036,-eur. Túto sumu vypočítal tak, že z pevných platieb mesačných 861,-Sk vydělil dvoma, čo je 430,50 Sk x počet mesiacov za uvedené obdobie, odvoz odpadu za obdobie 6/2004 a 6/2007 83,52 eur, odvoz odpadu sa platí štvrtročne a za necelé 3 roky, kým bola prihlásená k trvalému pobytu. Všetky tieto platby platil výlučne sám žalobca, polovica z uvedenej sumy je 1.420,06 eur. Súd prvého stupňa poukázal na ustanovenie § 144, ďalej § 115 a 148 Občianskeho zákonníka a uviedol, že Občiansky zákonník nemá ustanovenie, ktoré by upravovalo vzťahy manželov k spoločnému majetku, vrátane jeho užívania, v období, keď ešte nedošlo k vyporiadaniu ich zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. Aj po zániku tohto

majetkového spoločenstva až do jeho vyporiadania, zostáva každý z manželov vlastníkom celej veci. Preto žalovanú súd zaviazal na úhradu 1.420,06 eur, ktorá pozostáva z vyplatených nákladov na byt, spojených s jeho užívaním a udržiavaním až do obdobia, kým nedošlo k vyporiadaniu BSM medzi účastníkmi konania.

Rozhodnutie o trovách konania súd prvého stupňa odôvodnil podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu za zaplatený súdny poplatok vo výške 23,85 eur a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 321,16 eur.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, ktorá navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

Žalovaná uplatnila odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ Občianskeho súdneho poriadku. Na zdôvodnenie svojho odvolania uviedla, že pokiaľ súd rozhodoval s poukazom na ust. § 144 Občianskeho zákonníka, tak žalobca ju prinútil ich spoločný byt opustiť a znemožnil jej ho naďalej užívať, čím jej odoprel jej zákonom zaručené právo užívať vec patriacu do BSM, čím zaniklo rovnaké postavenie oboch manželov k veci patriacej do BSM, a preto zastáva názor, že tým zanikla aj jej povinnosť uhrádzať náklady vynaložené na vec alebo spojené s jej užívaním a udržiavaním. Ako svedka skutočnosti, že žalobca ju prinútil opustiť ich spoločný byt a bránil jej v jeho užívaní, navrhuje vypočítať jej syna H. M., nar. XX.X.XXXX, bytom v V., Y. Č.. X, ktorý v tom čase býval s nimi v uvedenom byte. Ďalej poukazuje na skutočnosť, že z dôvodu, že bola nútená sa z bytu vysťahovať a nájsť si náhradné ubytovanie, jej vznikli vyššie výdavky spojené s dochádzkou do zamestnania, pretože musela denne dochádzať do práce z obce L. W., časť F., autobusom, čo zvýšilo jej výdavky na cestovné o sumu cca 588,-Sk mesačne pri cene jedného cestovného lístka z Košíc do obce F. 14,-Sk (2 cestovné lístky denne 28,-Sk x 21 pracovných dní). Za obdobie 22 mesiacov (od júla 2004 do mája 2006), kedy bola nútená bývať mimo svojho bytu, vynaložila navyše na cestovné sumu 12.936,-Sk. V nasledujúcom období od júna 2006 do vyporiadania BSM, t.j. do februára 2010, čiže za 41 mesiacov, vynaložila na cestovné do zamestnania železničnou dopravou z obce U. N. H. V. a späť sumu vo výške cca 39.600,- Sk (2 cestovné lístky v cene 23,-Sk, t.j. 46,-Sk na deň, čiže 966,-Sk na mesiac x 41mesiacov). Spolu za obdobie od júla 2004 do februára 2010, kedy nemohla byť užívať, vynaložila na dopravu do zamestnania navyše sumu 52.536,-Sk. Preto, ak žalobca žiada od nej polovicu výdavkov spojených s údržbou bytu, ktorý jej znemožnil užívať, žalovaná žiada, aby jej žalobca uhradil výdavky na dopravu do zamestnania v celkovej sume 52.536,-Sk (1.743,87 eur), ktoré jej vznikli ako priamy dôsledok jeho konania.

Ďalej žalovaná v odvolaní poukazuje na to, že pri vyporiadaní BSM žalobca sám uviedol hodnotu bytu 1.200.000,-Sk (39.832,70 eur), z ktorej polovica je 600.000,-Sk (19.916,35 eur), pričom ona vo svojom návrhu žiadala vyplatiť iba 13.277,57 eur práve preto, že zohľadnila skutočnosť, že žalobca vyplatil zostatok kúpnej ceny bytu a ďalšie poplatky. Pritom rozdiel medzi polovicou hodnoty bytu uvedeného žalobcom a ňou požadovanou sumou je viac ako 6.600,-eur, čo vysoko presahuje náklady žalobcu spojené s odkúpením bytu a s jeho užívaním, aj s nákladmi na jeho údržbu. Ďalej v odvolaní poukazuje na charakterové vlastnosti žalobcu, ktorý po podaní návrhu na rozvod, avšak ešte počas trvania manželstva predal bez jej súhlasu ich spoločné osobné motorové vozidlo značky C. XX a vzápätí kúpil za utržené peniaze iné motorové vozidlo, toto však už v evidencii motorových vozidiel neprihlásil na svoje meno. Ďalej poukazuje na to, že ešte počas trvania manželstva pred rozvodom si do ich spoločného bytu bez jej súhlasu nasťahoval milenkú, čo priznal pri ich spoločnom stretnutí so sociálnou pracovníčkou na Ú. V., detašované pracovisko E. XX, V.. Na následné upozornenie z jej strany, že jeho konanie je neprípustné a že tým porušuje moje práva a zákon, žalobca nereagoval a jeho milenka zotrvala v ich spoločnom byte naďalej, pričom neustále spoločne vyvíjali na žalovanú nátlak, aby sa z bytu odsťahovala. Ďalej poukazuje na to, že žalobca podal na súde návrh na rozvod v mene žalovanej, pričom v jej mene uviedol, že sa vzdáva 1 spoločného bytu v jeho prospech. V uvedenom návrhu na rozvod sfaľšoval jej podpis, čím mohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podvodu v štádiu pokusu. K svojmu konaniu sa priznal počas pojednávania v rozvodovom konaní a predmetný návrh s jej sfaľšovaným podpisom je pravdepodobne súčasťou súdneho spisu. Keďže brala ohľad na žalobcu a nechcela, aby prišiel o zamestnanie, nepodala v tejto veci trestné oznámenie, avšak teraz po konzultácii s prokurátorom zvažuje, že trestné oznámenie podá, nakoľko stráca vieru v spravodlivosť v spoločnosti, kde slušní ľudia na svoju ohľaduplnosť doplácajú a bezohľadní môžu konať beztrestne. Počas trvania ich manželstva sa žalobca k nej správal ako k svojmu majetku, jednal s ňou ako so slúžkou.

K odvolaniu žalovanej podal písomné vyjadrenie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Žalobca vo vyjadrení uvádza, že tvrdenia žalovanej v odvolaní sú neopodstatnené a nepravdivé, nakoľko v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 40C 10/2007 zo 4.2.2010 o vypořádání BSM, sa okrem iného uvádza, že „z výpovede žalovaného súd zistil, že v predmetnom byte byva aj s deťmi účastníkov, starší syn mal v tom čase 21 rokov a mladší 18 rokov, mal za to, že žalobkyňa môže zostať bývať v byte aj s deťmi. Žalovaný sa rozvieť nechcel a ani nezapríčinil rozvod“. Súd zároveň zaviazal žalovaného, že je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 13.277,57 eur do 90 dní od právoplatnosti rozsudku, čo aj splnil. Podotýka, že návrh na rozvod a na vypořádání BSM podala na súd žalovaná.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala žalovaná v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok podľa § 212 ods. 1 až 3 O.s.p., ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Po preskúmaní rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O.s.p..

Dôvody, pre ktoré odvolateľ napáda rozhodnutie súdu môžu byť formálnej aj materiálnej povahy. O formálne nedostatky pôjde vtedy, ak sa vytyka napr. nedostatočné zistenie skutkového stavu. O materiálne nedostatky rozhodnutia pôjde vtedy, ak sa vytyka nesprávny výklad, či uplatnenie normy hmotného práva a pod..

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. spočívajúci v nesprávnom skutkovom zistení, sa týka skutkových zistení, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré sú nesprávne v tom zmysle, že nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 až 135 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli najavo počas konania. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. spočíva v tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil správny predpis, ale nesprávne ho interpretoval.

Odvolací súd dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody sú dané. Súd prvého stupňa na prejednávanej veci síce aplikoval relevantné právne normy, ale nie všetky správne vyložil a nezaoberal sa všetkými okolnosťami, podstatnými pre rozhodnutie vo veci. Odvolací súd preto uzatvára, že jeho rozhodnutie nie je správne a zákonné.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods.2 O.s.p. ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví. O. s. p. nemá ustanovenia, v ktorom by sa vypočítavali všetky procesné podmienky konania, avšak teória procesného práva, a v súlade s ňou aj súdna prax, tradične medzi ne zaraďuje o. i. aj žalobu (§ 79 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 159 ods. 3 O.s.p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Ustanovenie vyjadruje formálne i materiálne dôsledky rozhodnutia. Formálnym dôsledkom právoplatného rozhodnutia je nemožnosť pokračovať v konaní a zaoberať sa vecnou stránkou rozhodnutia. Súd síce musí konať aj na základe odvolania proti právoplatnému rozhodnutiu, avšak v

takom prípade sa vecou meritórne nezaobrá. Materiálna stránka účinkov právoplatného rozhodnutia spočíva v jeho záväznosti pre účastníkov a pre všetky orgány.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že pri rozhodovaní vychádzal aj z výsledkov konania o vyporiadanie BSM účastníkov, vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 40C/10/2007, v ktorom bol predmetný byt účastníkov - o zaplatenie nákladov spojených s jeho užívaním a údržbou žalobca žiada v tomto konaní - určený je jeho výlučného vlastníctva s povinnosťou vyplatiť žalovanej na vyrovnanie podielov sumu 13.277,57 eur, ktorú požadovala.

Vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len BSM) nemá len kvalitatívnu stránku, t.j. usporiadanie vlastníctva k jednotlivým veciam, ale aj kvantitatívnu stránku, pri ktorej ide o hodnotové podiely. Pri vyporiadaní je preto veľmi dôležité správne určiť ceny jednotlivých vecí i hodnotu celého majetku.

Vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa vykonáva ako vyporiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vyporiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva účastníkov a ich spoločného hospodárenia. Toto vyporiadanie sa však vykoná iba medzi manželmi, nie aj vo vzťahu k tretím osobám, ktoré nie sú účastníkmi konania o vyporiadanie. (Komentár k § 150 OZ)

Z vyššie uvedeného vyplýva, že ak v čase konania o vyporiadanie BSM účastníkov nebola ešte splatená celá kúpna cena za byt, ktorý nadobudli bývalí manželia za trvania ich manželstva, má sa táto skutočnosť premietnuť do súdneho rozhodnutia pri určení, ktorý z bývalých manželov bude naďalej byt užívať ako výlučný vlastník a kto z nich zaplatí dovtedy nevyplatenú časť nadobúdacej ceny bytu, čo sa musí premietnuť aj do výroku o určení sumy, ktorú má vyplatiť bývalému manželovi na vyrovnanie podielov BSM.

Napriek vyššie uvedenému, žalobca v prejednávanej veci požaduje od žalovanej, okrem iného, aj sumu zodpovedajúcu zostatku kúpnej ceny za byt vo výške 2.710 Sk. Z rozsudku nevyplýva, či táto suma je celková, alebo predstavuje polovicu, ktorú požaduje od žalovanej. V každom prípade, za tejto situácie nie je možné považovať vyplatený zostatok kúpnej ceny za byt za náklady spojené s užívaním bytu a jeho údržbou, ale sa jedná o náklady spojené s nadobudnutím bytu, ktoré mali byť predmetom konania o vyporiadanie BSM účastníkov.

Odvolacia námietka žalovanej, že pri vyporiadaní BSM žalobca sám uviedol hodnotu bytu 1.200.000,- Sk (39.832,70 eur), z ktorej polovica je 600.000,-Sk (19.916,35 eur), pričom ona vo svojom návrhu žiadala vyplatiť iba 13.277,57 eur práve preto, že zohľadnila skutočnosť, že žalobca vyplatil zostatok kúpnej ceny bytu a ďalšie poplatky, je preto plne dôvodná. Poukázala v odvolaní na to, že rozdiel medzi polovicou hodnoty bytu uvedeného žalobcom a ňou požadovanou sumou, je viac ako 6.600,-eur, čo vysoko presahuje náklady žalobcu spojené s odkúpením bytu a s jeho užívaním, aj s nákladmi na jeho údržbu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa nevenoval podstatnej otázke, či sú splnené podmienky konania, t.j. či v danom prípade konaníu - hoci len čiastočne o jednom nároku - nebráni prekážka rozhodnutej veci.

Pokiaľ ide o ďalšie nároky, súd prvého stupňa správne argumentoval, že Občiansky zákonník nemá ustanovenie, ktoré by upravovalo vzťahy manželov k spoločnému majetku, vrátane jeho užívania, v období, keď zaniklo bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, ale ešte nedošlo k jeho vyporiadaniu. Prax pripúšťa, že aj po zániku tohto majetkového spoločenstva až do jeho vyporiadania zostáva každý z manželov vlastníkom celej veci so všetkými právami i povinnosťami, pritom je však každý z manželov obmedzený rovnakým vlastníckym právom druhého a v realizácii jeho práv ho neukracuje, resp. nebráni mu v užívaní veci v rozpore s dobrými mravmi. O prípadné vyrovnanie nákladov spojených s užívaním veci, manželia môžu požadovať v samostatnom konaní, nakoľko sa jedná o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne

vyvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súd je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zákonom predpísaným spôsobom (podľa jeho názoru) preukázané a ktoré neboli preukázané, prípadne tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivej, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k svojmu záveru dospel, teda z akých dôkazov (podľa jeho názoru) záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 132 až § 135 O.s.p. hodnotil, a to najmä vtedy, ak ide o dôkazy protichodné, a prečo nevyhovel všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a pod. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) má súd premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 153 ods.1 O.s.p.) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie.

Na vyššie uvedenú vadu, spočívajúcu v nevyjasnení otázky dostatku podmienok konania, nadväzuje v konaní ďalšia vada súdu prvého stupňa, ktorou je nepreskúmateľnosť rozsudku, a to vzhľadom na to, že súd konal a rozhodol o návrhu žalobcu, bez toho, aby zistil, či konaniu o časti nároku nebráni prekážka rozhodnutej veci, ale aj pokiaľ ide o zvyšné sumy uplatnené v tomto konaní, rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť. Preto aj jeho závery nie sú správne a zákonné.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa na strane 3 v odseku prvom vyplýva, že „Náklady a ich polovica za uvedené obdobie, t.j. od leta 2004 do právoplatnosti rozsudku o vyporiadaní BSM, uhrádzal (žalobca) sám. Uvedená suma pozostáva: daň z nehnuteľnosti zaplatená 12.5.2010 po 17,75 eur za 4 roky späťne 2007, 2008, 2009 a 2010, splátky za byt, hodnota ktorého bola 16.000,-eur, zoznam evidovaných úhrad, dňa 11.10.2006 zaplatil zostatok kúpnej ceny za byt vo výške 2.710,-Sk, polovičná suma do fondu opráv za obdobie jún 2004 až apríl 2010, spolu 1.036,-eur. Túto sumu vypočítal tak, že z pevných platieb mesačných 861,-Sk vydělil dvoma, čo je 430,50 Sk x počet mesiacov za uvedené obdobie, odvoz odpadu za obdobie 6/2004 a 6/2007 83,52 eur, odvoz odpadu sa platí štvrtročne a za necelé 3 roky, kým bola prihlásená k trvalému pobytu. ... Všetky tieto platby platil výlučne sám žalobca, polovica z uvedenej sumy je 1.420,06 eur.“ Súd prvého stupňa tieto údaje o uplatňovanom nároku prevzal od žalobcu nielen bez toho, aby skúmal, či o časti nároku nebolo už rozhodnuté, ale ani neprepočítal, či suma 1.420,06 eur predstavuje polovicu súm zaplatených žalobcom. Súčet vyššie uvedených súm, ktoré súd prvého stupňa uvádza v odôvodnení, predstavuje sumu 3.900,52 eur (17,75x4 + 2.710 + 1.036 + 83,52) a po vydelení 2 dostaneme sumu 1.950,26 eur, a nie 1.420,06 eur, k akej dospel súd prvého stupňa.

Takéto odôvodnenie rozsudku potom nezodpovedá požiadavke riadneho odôvodnenia a má za následok nepreskúmateľnosť rozsudku pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Ústavný súd Slovenskej republiky už vo viacerých nálezhoch judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č. 460/92 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (úst. zák. č. 23/91 Zb.) a čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č. 209/92 Zb. a č. 102/99 Z.z.), je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

Účastník konania, ktorému bola nepreskúmateľným rozhodnutím uložená nejaká povinnosť, nemá možnosť - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využiť svoje procesné právo na napadnutie rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaním (§ 201 prvá veta O.s.p.), t.j. odvolanie odôvodniť z hľadiska § 205 ods. 1, 2 O.s.p., lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo dôvody, ktorým sa nedá porozumieť, v takom prípade účastník konania objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp.

nesprávnosť rozhodnutia, resp. postupu súdu prvého stupňa, a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

Preto, ak je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne alebo nezrozumiteľné dôvody, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f) a ods. 2 O.s.p..

Povinnosťou súdu prvého stupňa v ďalšom konaní bude predovšetkým vysporiadanie sa s otázkou dostatku podmienok konania, vykonať potrebné dokazovanie a vyhodnotiť ho postupom uvedeným v ustanoveniach § 132 až 135 O.s.p. a následne opätovne vo veci rozhodnúť a rozhodnutie riadne odôvodniť tak, aby bolo preskúmateľné.

V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvého stupňa aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods.3 O. s. p.).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolanie nie je prípustné.